

EFEMÈRIDES MUSICALS de LA BISBAL, segles XVII i XVIII

La Vila de la Bisbal, antic feu de la mitra gironina, amb son laberíntic vial de regust de l'Edat-Mitja, convida a deambular-hi de quan en quan indiscriminadament i proveït de certa dosi d'imaginació que fàcilment predisposi a ben fruir de la pàtina, qui sap si mil·lenària, d'algunes pedres, com de les línies suaus de qualque portal o fina arcada. Sense rumb determinat, l'altre dia, per un sol de primavera, i fent temps per a la partença, em va plaure de perdre'm, una estona, pels jolius carrerons del vell recinte. Tot just davant meu, estava creuant la calçada, llavors, una respectable dama, engalanada ja pels anys, que, de prompte em recordà a les damiselles, aquelles, de quan, seixanta anys enrera, acabat de baixar del nostàlgic carrilet, em deixaven l'ànim en suspens de solament contemplar-les, voltes amunt i avall, alegres i ufanoses en llur llegendària bellesa. Fent camí i sense pressa ja me'n trobo al peu de la mola robusta de la Parroquial de Santa Maria. Només d'entrar-hi i de contemplar tota aquella sumptuosa nau se m'acudí a la memòria el nom del Mestre que, a finals del XVII, en regia la Capella de Música, el Rev. Pau Rosés, un excel·lent compositor, romàs fins ara en el més obscur oblit, malgrat una dotzena de manuscrits que d'ell es conserven, catalogats en diversos arxius del país, els quals acrediten de la seva vàlua. D'entre ells sobressurt, per ara, un —Regina coeli— a 8 veus (dos cors) que li coneixem en detall per haver-lo transcrit recentment i posat en partitura. Interessant i de vigorosa escriptura, confiem sentir-lo interpretar solemniament, un dia, corrent d'alguna celebració litúrgica, i a càrrec d'una bona entitat coral de les nostres. Vàries peces més, com hem dit, es compten d'aquest Mestre, escalonades d'una a onze veus, alguna amb ministrils, datant, la primera coneguda, de l'any 1694, i dedicada, com vàries més, a la Verge dels Dolors, de tradicional veneració, pel que es veu, a la Bisbal.

Pau Rosés restà uns vint anys al front de la Capella de Música parroquial, essent de suposar que gaudiria de la subvenció que concedí la Municipalitat, en 1627, al Benefici eclesiàstic anomenat «de l'orgue», el qual comportava l'obligació per part de l'usufructuari, d'ensenyar solfa i possiblement, com en casos similars, l'orgue, també, a quatre minyons, de preferència nadius de la Vila.

Un d'aquests bé hauria pogut ser el propi Rosés, però no ho creiem del tot per quant, en el text d'una seva cançó —Anit és nat un Infant— per a una veu sola i baix xifrat (per cert molt del gust de l'erudit musicòleg Pedrell) es fa menció del «contrapàs biguetà (o sia Viguetà)», ço que ens indueix a pensar que son autor procediria del Bisbat de Vic, de la mateixa manera que un compositor de la Selva o de les Gavarres ens fa referència, preferentment, del ball de la sardana. Ponderada l'autoritat del mestre bisbalenc en matèria musical fou sol·licitat alguna vegada el seu concurs per a integrar el Tribunal d'oposicions a diverses places de la Capella de Cant gironina, particularment en les de 1712; la qual cosa no priva que se'l pugui considerar com una rellevant i la més antiga figura coneguda de l'extensa llista de compositors de la Vila.

Insistent sobre el tema del culte marià a la Bisbal, reproduïm a part, en fac-símil, la portada d'un document musical recent descobert i que en bona hora se m'oferí, aquell dia, a la memòria; diu així: «Gozos de Nuestra Madre de la Piedad Que en las Plausibles Fiestas Que la Consagra la Villa de La Bisbal en su solemne traslación de la Igl^{ia} Parroquial à su nuevo suntuoso templo erigido